

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A **T. Alkotmánybíróság előtt, IV/1300-1/2019 ügyszám** alatt folyamatban lévő eljárásban, a már igazolt jogi képviselőnk útján, alkotmányjogi panaszt nyújtottunk be, a Kúria Pfv.III.20.291/2018/7 számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.869/2017/8 számú ítélete és a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.797/2015/106 számú ítélete ellen.

A Tisztelt Alkotmánybíróság fenti ügyszámú felhívása alapján, beadványunkat az alábbiakkal egészítjük ki:

Az Ab. tv. 27. §. a) pont szerint az indítványozók alaptörvényben biztosított jogát sértik a fenti bírósági döntések, melyet részletesen bemutatunk, valamint a b) pont alapján nyilatkoztunk és igazoltuk, hogy jogorvoslati lehetőségeinket már kimerítettük.

Az Ab. tv. 52. §. (19 bekezdése alapján határozott kérelmünk az, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a fenti ítéletek alkotmányellenességét és azokat semmisítse meg.

A beadványunkban támadott bírósági ítéletek az Alaptörvény alábbi rendelkezéseivel ellentétesek.

1./ Alaptörvény XXVIII.cikk (1) bekezdés

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság, tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

2./ Alaptörvény 28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

3./ Alaptörvény XIII. cikk

(1) bekezdés

Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

(2) bekezdés

A tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

4./ Alaptörvény XXI. Cikk (1) és (2) bekezdés

(1) bekezdés

Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1300-2/2019	
Beérkezési dátum: 2019. SZEP. 18.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 8 db	lm'

(2) bekezdés

Aki a környezetben kárt okoz köteles azt – törvényben meghatározottak szerint – helyreállítani vagy a helyreállítás költségét viselni.

5./ Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés 2. mondata

A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

A megsemmisíteni kért bírói döntések Alaptörvény ellenességének indokolása

I./ Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét az általunk támadott ítéletek az alábbiakban merítették ki.

- Indokolási kötelezettség elmulasztása
- Fegyveregyenlőség elvének sérelme
- Az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelménye

I/a) Indokolási kötelezettség elmulasztása

Az indokolási kötelezettség elmulasztása különösen a Kúria általunk támadott Pfv.III.20.2971/2018/7 számú ítéletében állapítható meg legnagyobb mértékben. Önmagában az, hogy a jogerős ítéletet támadó felülvizsgálati kérelmünk 17 oldalon kifejtett hivatkozásait és érveit a Kúria ítélete egy oldalas indokolással intézi el már külön, tartalmi vizsgálat nélkül is nagyban valószínűsíti az indokolási kötelezettség elmulasztását.

Felülvizsgálati kérelmünk és a Kúria indokolásának tartalmi összevetése pedig kimutatja, hogy a Kúria több fontos hivatkozásunkat, a tényállásra és a jogi indokolásra, konkrétan megjelölt jogszabálysértésekre vonatkozó érvelésünket egyáltalán nem érinti, továbbá több olyan kérdésben, amelyben állást foglal indokolása nem részletes, nem kimerítő, egyszerűen leteszi a voksot a másodfokú bíróság általunk támadott érvelése mellett.

Így vagy egyáltalán nem vagy csak egy-két szóval indokolta a Kúria ítélete a felülvizsgálati kérelmünk 2-5. oldalán 1-8 pontokba foglalt hivatkozásainkat.

Ezek a hivatkozások mind olyan körülményeket érintenek, amelyek vagy a tényállás megállapítása vagy az ügy jogi megítélése kapcsán alapvető jelentőségűek a per eldöntése szempontjából.

Így egyáltalán nem foglalkozott a Kúria azon hivatkozásunkkal, hogy a nagyszámú hasonló ügyben a Kúria által is köztudomású ténynek minősített azon körülményt, hogy a potenciális ingatlanvásárlók, illetve általában az emberek félnek az ingatlanok közvetlen közelébe telepített mobilátjátszó antennák által kibocsátott sugárzás esetleges káros egészségügyi hatásaitól. Az első- és másodfokú bíróság számtalan felperesi hivatkozás és kúriai döntés ellenére ezt a körülményt köztudomású ténynek nem fogadta el, de erről a felpereseket nem tájékoztatta, így a felpereseket megfosztotta annak lehetőségétől, hogy ezt a köztudomású tény, illetve magának a ténynek a köztudomású jellegét a perben bizonyítsák.

Nem indokolta meg a Kúria azon hivatkozásunkat sem, mely szerint a régi Pp. 3. §. (6) bekezdését súlyosan sértette az első- és másodfokú bíróságnak az az eljárása, hogy ítéletüket Batizi György szakértő olyan szakvéleményére alapozták, amely az alperesek által szakértő részére átadott és titkosnak, üzleti titoknak minősített adatokat használt fel és ezeket a felperesek és jogi képviselőik nem ismerhették meg. A felperesek magánszakértője, Tóth Ferenc igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő sem ismerhette meg ezeket az adatokat, így szakmai álláspontját ezekkel kapcsolatban nem fejthette ki.

Nem foglalkozott a Kúria indokolásában azzal az alapvető érünkkel sem, mely szerint az alperesek által telepített bázisállomások a szakértői vélemény szerint a jogszabályban előírt védő távolságot nem biztosítják és az első, illetve másodfokú bíróság ezen szakmai kérdésben a szakértői véleménnyel ellentétesen foglalt állást, egy a szakértői véleményben talált táblázat teljesen téves, szakmaiatlan értelmezésével megsértve ezzel a régi Pp. 177.§.-át.

Nem indokolta a Kúria ítélete azt sem, hogy hivatkozásunk szerint teljesen téves az első- és másodfokú ítéletnek az a megállapítása, amely a perbeli Jószerencse utcai ingatlanra mindhárom szolgáltató által felhelyezett antennákat egy egységnek, egyetlen bázisállomásnak tekinti, a később betelepülő alperesek antennáit csak a korábbi bázisállomás bővítésének tekintette. Részletesen kifejtettük, hogy ez az álláspont miért téves, hiszen műszakilag, jogilag és fizikailag is három egymástól teljesen különálló bázisállomásról van szó, azok külön jogviszony, külön szerződés, külön engedélyek, külön energiaellátással működnek. Ennek a ténynek azért van alapvető jelentősége, mert [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértő a kimentés körében kifejtett álláspontjában azt adta elő, hogy antennák szétválasztásával és azok kevesebb darabszámmal, álcázva történő elhelyezésével az alpereseknek volt objektív lehetősége arra, hogy máshogyan, máshol kisebb zavarással valósítsák meg a bázisállomásokat.

Nem foglalkozott a Kúria indokolása azon érveinkkel, melyet [REDACTED] [REDACTED] szakértő szakvéleményének nyilvánvaló ellentmondásaival összefüggésben adtunk elő.

Egyáltalán nem foglalkozott az indokolása azzal sem, hogy az antennák szétválasztása esetén, azok álcázásával sokkal kisebb zavarás valósult volna meg a felperesek és más környékbeli lakók esetében is.

Nem is érintette az indokolás azt az érünket, mely szerint az egyébként védett, természetileg védett [REDACTED] [REDACTED] mellett is van olyan nem lakott terület, ahova valamelyik alperes antennáját ki lehetett volna helyezni. Ez a tény az iratok között elfekvő térképekből és fényképfelvételekből, valamint [REDACTED] szakértő szakvéleményéből is megállapítható.

Azzal az érvelésünkkel sem foglalkozott a Kúria az ítéletben, hogy a korábbi Legfelsőbb Bíróság és Kúria ítéletében is megjelenő mobilszolgáltatók kimentési felelőséggel összefüggésben kifejtett álláspontját miért nem tartja fenn, mely szerint az alperesek a többi, a perbelivel kapcsolatban lévő antennájuk előre átgondoltan történő telepítése esetén is elkerülhették volna, hogy a felperesek ingatlanjaik közelébe legyen szükség antenna telepítésére és ebben az esetben a szükségtelen zavarás elkerülhetővé váljon.

Nem foglalkozott a Kúria ítélete azon hivatkozásunkkal szemben sem, hogy az építésügyi hatóság a bíróság megkeresésére a Mátyás hegy, illetve annak környéke beépíthetőségével kapcsolatban két választ adott, amely válaszok egymásnak ellentmondanak.

Nem indokolta azt sem, hogy ugyancsak a korábbi nagyszámú egységesítő szándékkal közzétett kúriai döntésekben kifejtett azon álláspont, mely szerint a perbelihez hasonló 6 méteres antennák kertvárosi környezetben, valamely ház tetején való elhelyezése tájidegen, miközben a jogerős ítélet és a Kúria ítéletes is miért foglalt el ezzel ellentétes álláspontot.

Nem felel meg az indokolási kötelezettségnek a Kúria azon rövid kinyilatkoztatása, hogy „Alaptalanul sérelmezték a felperesek a bizonyítási szabályok megsértését is. A jogerős ítélet nem sérti az ezzel kapcsolatban felhívott jogszabályi rendelkezéseket.” Ezen kinyilatkoztatásuk után semmilyen érdemi cáfolatát a felperesi érveknek a Kúria nem adja. Azt sem indokolja, sem a jogerős ítélet, sem a Kúria ítélete, hogy közben a több tucat ugyanilyen tárgyú ügyben kifejtett azon állásponttal szemben, hogy minden egyes bázisállomás által kifejtett szükségtelen zavarás külön-külön vizsgálendő és bírálendő el, miért foglal a jelen ügyben mégis olyan álláspontot el, hogy a [REDACTED] szakértő által vizsgált több más, egyébként pontosan be nem azonosított bázisállomás körül lévő szintén pontosan be nem azonosított ingatlanok esetében ki nem mutatott ingatlanforgalmi értékcsökkenés, milyen alapon eredményezi, azt a következtetést, hogy ha azoknál a bázisállomásoknál az értékcsökkenés nem mutatható, akkor az a perbeli esetben sem merülhet fel.

Nem foglalkozott sem a Kúria ítéletének indokolása, sem a jogerős ítélet indokolása azzal a per eldöntése szempontjából alapvető kérdéssel, hogy [REDACTED] ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményében megállapította az alperesek bázisállomásai által kifejtett szükségtelen zavarást a felperesi ingatlanok vonatkozásában és azt is, hogy ezek a felperesek szempontjából értékcsökkenési érzetet valósítanak meg, amelynek százalékos mértékét is pontosan meghatározta, de ezt tényleges ingatlanforgalmi értékcsökkenésként nem állapította meg annak ellenére, hogy az antennák által kifejtett szükségtelen zavarást a potenciális vásárlók részéről is megállapíthatónak tartotta.

A fent kifejtett indokolási kötelezettségek elmulasztása nemcsak a Kúria ítéletében, hanem a jogerős ítéletben és nagyrészt az elsőfokú ítéletben is mulasztásként megállapíthatóak, ez volt az indoka annak, hogy nemcsak felülvizsgálati kérelmünkben, hanem fellebbezésünkben is ezeket a körülményeket felsoroltuk és kifejtettük.

I/b) A fegyveregyenlőség elvének sérelme

Az Alkotmánybíróság több döntésében kifejtette, hogy a tisztességes eljárásnak része az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége (22/2014. VII.15. AB határozat)

- A fegyverek egyenlőségének súlyos sérelmét jelentette mindhárom eljárási szinten, hogy a bíróságok elfogadták azt, hogy az alperesek [REDACTED] szakértő részére titkosnak minősített adatokat adtak át és a szakértő szakvéleményét nagyrészt erre alapozta, miközben a felperesek és jogi képviselőjük ezen adatokat nem ismerhették meg, miként magánszakértőjük Tóth Ferenc igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő sem. A felülvizsgálati kérelemben részletesen kifejtettük, hogy ezen titkosított adatokat nem lehetett volna a perben felhasználni és az alpereseknek kellett volna viselniük ezzel kapcsolatos következményeket, miként ezt a régi Pp. 192. §. is szabályozza, abban az esetben, ha a fél nem járul hozzá a titok feloldásához, úgy az okirat a perben nem használható fel.

Jeleztük a felülvizsgálati kérelemben azt is, hogy régi Pp. 3. §. (6) bekezdése egyértelműen rögzíti, hogy a bíróság köteles gondoskodni arról, hogy a felek minden okiratot megismerhessenek, arra nyilatkozhassanak. A fegyverek egyenlőségének elve alapján nem tagadható meg a titkos iratokban történő betekintés sem, mert a felek eljárásbeli jogegyenlőségét semmi nem korlátozhatja.

■■■■■ igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményének mellékleteiben az általa állítólag megvizsgált 3000 (állítólag kereken háromezer, de ez sincs igazolva) ingatlan kapcsán utcaszintű adatokat közöl. Azon mobilátjátszó állomásokkal kapcsolatban pedig, amelyek környezetében állítólag vizsgálta a szakértő az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést a szakértői véleményben, a szakértő maga is elismeri, hogy ezen bázisállomások pontos helyét még ő sem ismerte. A felperesek, illetve jogi képviselőjük, azonban még ezek hozzávetőleges helyét sem ismerhették meg, azt sem tudhatták tehát, hogy az állítólag vizsgált bázisállomások melyik utcában találhatóak.

- Ahogyan ezt a felülvizsgálati kérelemben részletesen kifejtettük súlyosan sértette a fegyverek egyenlőségének elvét az is, ahogyan az első- és másodfokú bíróság szelektált, tendenciózusan válogatott a perben feltárt tények és az egyes szakértő véleményekben szereplő megállapítások között. Így a jogerős ítélet 8. oldal 5. bekezdésében azt állítja, hogy a szükségtelen zavarás már 2001-ben bekövetkezett az első bázisállomás létesítésével, melyet a perben nem álló harmadik mobilszolgáltató létesített. Ilyet azonban a ■■■■■ féle szakértői vélemény sem állított, hiszen konkrét tény adat van arra, hogy 2001-ben a Pannon mobilszolgáltató csak egy szál antennát szerelt a háztetőre, amellyel kapcsolatban ■■■■■ szakértő is akként nyilatkozott, hogy azt az egy szál antennát még alig veszi észre az ember. Ehhez képest az alperesek 2003-ban és 2005-ben további négy, illetve további három antennát szereltek fel.

Valótlan az az állítás is, hogy az elsőfokú bíróság a ■■■■■ szakvéleményéhez készített DVD lemezt a tárgyalás anyagává tette volna és a felvétel megtekintése után fogadta el azt valónak, ugyanis egyetlen jegyzőkönyv sem tartalmaz olyat, hogy ez a DVD lemez a tárgyalás anyagává lett volna téve. A felperesi képviselő minden tárgyaláson megjelent, egyetlen tárgyaláson sem került sor a DVD lejátszására és megtekintésére.

A másodfokú ítélet azt állítja, hogy ■■■■■ egyezően nem állapított meg panorámavesztést a felperesi ingatlanok vonatkozásában. Ez szintén iratellenes megállapítás, mert valóban néhány ingatlannál ezt nem állapította meg ■■■■■ szakértő, de több ingatlannál viszont igen. Ugyanakkor a másodfokú bíróság ■■■■■ szakértő szakvéleményéből csak az ebben az esetben idéz, ha az a felperesekre nézve valamilyen hátrányos körülményt kíván alátámasztani. De ezen szakvélemény és s ■■■■■ szakértő szakvéleményének a felperesekre kedvező megállapításaival nem foglalkozik, azokról nem vesz tudomást.

Valótlan a Kúria ítéletének azon megállapítása is, mely szerint ■■■■■ szakértő szakvéleményével szemben ■■■■■ szakértő véleménye nem fogadható el az ítékezés alapjául, mert konkrét összehasonlító adatok hiányában, általánosságban nyilatkozott az ingatlanokról, nem egyediesítve. Amennyiben a két szakvéleményt valaki elolvassa, egyértelműen láthatja, hogy a valóság ennek a fordítottja, míg ■■■■■ szakértő minden ingatlant több szempontból, egyediesítve, külön-külön

vizsgált, addig [REDACTED] szakvéleménye csak summás megállapításokat tartalmaz a felperesei ingatlanok vonatkozásában.

Az összehasonlító adatok fogalmát pedig, mind a jogerős ítélet, mind a Kúria ítélete vagy gondatlanul vagy szándékosan megtevesztően használja, mert meg kell különböztetni egyrészt azokat az összehasonlító adatokat, amelyeket a szakértők a perbeli, tehát a felperesi ingatlanok forgalmi értékének meghatározásához használnak, azon összehasonlító adatokból, amelyek a felperesi ingatlanoktól eltérő, más ingatlanok konkrét adásvételi szerződéseiben megjelenő, a bázisállomások értékcsökkenését megjelenítő, annak figyelembevételével keletkezett eladási árakat tartalmaznak. [REDACTED] szakértő szakvéleményéből egyértelműen kiderül, hogy összehasonlító adatokat az előző értelemben, tehát a felperesi ingatlanok forgalmi értékének meghatározásához használt, olyan összehasonlító adatok pedig, amelyek a konkrét bekövetkezett értékcsökkenések realizálását tartalmazzák, nincsenek. Mégpedig azért nincsenek, mert az alperesek perbeli bázisállomásai által érintett ingatlanok csak kisszámúak, kicsi az a kör, amelyben az ingatlanok értékcsökkenésben érintettek, egyáltalán látszanak másrészt pedig nagyban valószínűsíthető, hogy éppen a bázisállomások léte csökkenti eleve az ingatlanforgalmat a közvetlen környezetben.. Éppen erre a körülményre tekintettel mondta ki a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria szinte minden hasonló ügyben keletkezett ítéletében, hogy az összehasonlító adatok hiánya nem jelentheti azt, hogy az értékcsökkenés nem áll fenn, és ebben az esetben az ingatlanforgalmi szakértőknek azt a szakértői becsléssel kell megállapítaniuk, nem pedig a [REDACTED] által alkalmazott módszert követve, máshol, más területeken lévő bázisállomások körül kimutatható vagy nem kimutatható értékcsökkenésekből következtetni más, akár a perbeli esetekre.

A fegyverek egyenlőségének elvét sérti az is, hogy a másodfokú bíróság [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértőnek az alperesi bázisállomások védőtávolság hiányát megállapító szakértői adatszolgáltatását kezeli. A másodfokú bíróság a bázisállomásoktól 20 méterre lévő felperesi ingatlan vonatkozásában egy a szakértői véleményben lévő grafikont saját maga értelmezve, megfelelő szakértői kompetencia hiányában tesz teljesen szakmaiatlan és nyilvánvalóan téves megállapításokat annak érdekében, hogy a védelmi távolság hiányát ne kelljen figyelembe vennie. Ennek során a másodfokú bíróság azt sem észleli, hogy az általa alkalmazott grafikon csak a 900 MHz-es sugárzó antennákra vonatkozik, az alperesek pedig 1800 MHz-en is sugároznak a perbeli bázisállomásokról. A védőtávolság hiánya jogszabályba ütköző jogellenes magatartást valósít meg az alperesek részéről, amelyek pedig a felperesek azon hivatkozását támasztják alá, hogy függetlenül a Ptk. 100. §-tól a jogszabálysértés megalapozza a Ptk. 339. §. (1) bekezdésének alkalmazását és mivel minden károkozás jogellenes, így önmagában a kár az ingatlanforgalmi értékcsökkenés az alperesek felelősségének megállapítását kellett volna, hogy eredményezze.

I/c) Az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelménye

Az eljárás a három bírósági szinten mindösszesen 11 év és 11 napig tartott, mivel keresetünket a Fővárosi Törvényszékhez 2008. május 16-i érkezéssel nyújtottuk be, míg a Kúria ítélete 2019. május 27. napján került kézbesítésre jogi képviselőnk részére.

II./

Az Alaptörvény 28. cikk szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljából és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotása vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni.

A régi Ptk. 100. §. Értelmében „*A tulajdonos a dolog használata során köteles tartózkodni minden olyan magatartástól, amellyel másokat, különösen szomszédjait szükségtelenül zavarná vagy amellyel jogai gyakorlását veszélyeztetné.*” Ez a rendelkezés a szomszédjog általános szabálya.

Ahogy ezt az Alkotmánybíróság 2015. június 8. napján kelt III./576/2014 számú határozatának indokolásában is kifejtette a szükségtelen zavarás fogalmát, sem az új, sem a régi Ptk. nem definiálja, ezért a rendes bíróságok alakították ki lényegében az egységes ítélezés gyakorlat elveit az ilyen ügyekben. A szükségtelen zavarás olyan jogellenes magatartás, mely kárkövetkezmény esetén a kártérítési felelősséget megalapozza. A kárfelelősség alól a mobiltelefon átjátszó üzemeltetője akkor mentheti ki magát, ha bizonyítja, hogy az antennatorony létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetősége. Az ilyen ügyek eldöntése kapcsán a jogerős ítéletek az Alaptörvény 28. cikk fenti rendelkezéseit alkalmazták és ez jelenik meg a nagyszámú közzétett döntésben, így az EBH 2006.1339 számú, az EBD 2014.P.13, a BDT 2012.2632 és sok más a perbeli beadványainkban felsorolt és részletezett döntésben is. Az indítványunkban támadott ítéletek azonban az Alaptörvény 28. cikkében foglalt rendelkezést figyelmen kívül hagyták.

III./

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. A második bekezdés szerint tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett le.

Az alperesek által a felperesi ingatlanok közvetlen közelében létesített és működtetett átjátszó állomásai jelentősen korlátozzák a felperesek ingatlanjaikhoz fűződő használati jogát, mint a tulajdonhoz való joguk részjogosítványát. Ezen korlátozás mértékét és jelentőségét az általunk támadott ítéletek nem kellően értékelték, a korlátozás mértékét és jelentőségét elsősorban a sugárzó antennák rendkívüli közelsége, a kilátás, a panoráma elrontása, illetve a minőségi, kertvárosi lakókörnyezetben súlyosan tájidegen jellege miatt a Ptk. 100. §-át nem megfelelően értelmezve és az Alaptörvény idézett XIII. cikkben foglalt követelmény teljes figyelmen kívül hagyásával értelmezték.

Az Alkotmánybíróság már több döntésében elvi jelleggel, így a 7/1991 (II.28.) AB határozatban is rámutatott arra, hogy a tulajdonjoghoz kapcsolódó részjogosítványok korlátozása csak akkor jár magának a tulajdonjognak, mint alkotmányos jognak a korlátozásával, így csak akkor alkotmányellenes, ha az elkerülhetetlen, tehát kényszerítő ok nélkül történik, továbbá, ha a korlátozás súlya a korlátozással elérni kívánt célhoz képest aránytalan. (ABH.1991.26.) A közérdek és a tulajdonkorlátozás arányossága vizsgálatánál pedig az Alkotmánybíróság határozza meg azokat az ismérveket, amelyek a beavatkozás arányosságát eldöntik. Az indítványozók, illetve felperesek ingatlanjaikat, mind azt

megelőzően szerezték, hogy az alperesek a bázisállomásokat a szomszéd ingatlan tetejére rátelepítették volna, azaz tehertől, korlátozástól, zavarástól mentesen vásárolták ingatlanjaikat. Az Alkotmánybíróságnak a tulajdonjoghoz kapcsolódó részjogosítványok korlátozásának alkotmányellenes jellegének megállapításánál figyelembe vett szempont az elkerülhetetlenség, tehát kényszerítő ok nélküli megvalósítás egybecseng a Kúriának a hasonló tárgyú ügyekben a mobilszolgáltatók kimentési felelősségével kapcsolatban megfogalmazott követelményével, mely szerint a kárfelelősség alól a mobilátjátszó üzemeltetője, akkor mentheti csak ki magát, ha bizonyítja, hogy az antennatorony létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetősége.

Az Alkotmánybíróság már idézett III./576/2014 számú, az ilyen tárgyú ügyekkel foglalkozó határozattal, a határozat indokolásának 44. pontjában kifejtette, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdés 2. mondatában foglalt rendelkezés, mely szerint „*A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.*”, az átjátszó antennák telepítőire és működtetőire is vonatkozik. Tőlük – mint nyereségorientált gazdálkodó szervezetektől – mindenképpen elvárható, hogy a kivétel nélkül minden egyes telepítéssel szükségképpen együtt járó zavarás – amennyiben az szomszédjog-sértésnek minősül – káros következményeit méltányos módon enyhítsék az érintettek számára.

Tekintettel arra, hogy az alapeljárásban [REDACTED] igazságügyi hírközlési szakértő által készített szakértői vélemény egészét vizsgálva, abból nem egyes részeket kiragadva, egyértelműen megállapítható, hogy az alpereseknek lett volna lehetőségük az antennáik máshol történő elhelyezésére, azaz nem tudták azt bizonyítani, hogy a bázisállomások létesítésére kizárólag az adott helyen volt lehetőségük, a felpereseket ért hátrány szükségtelen zavarás, ingatlanjaiknak használati és forgalmi értékcsökkenése, nemcsak a régi Ptk. 100. §-ba, hanem az Alaptörvény hivatkozott XIII. cikkének rendelkezéseibe is ütközik, és ennek folytán a támadott ítéletek és Alaptörvénybe ütközők figyelemmel arra hogy az alperesek kényszerítő ok és elkerülhetetlenség hiányában telepítették antennáikat nagyon, jogszabálysértően közel a felperesi lakóingatlanokhoz.

IV./

Az Alaptörvény XXI. Cikk (1) bekezdése szerint Magyarország elismeri és érvényesíti mindenki jogát az egészséges környezethez, a (2) bekezdés szerint, "Aki a környezetben kárt okoz köteles azt – törvényben meghatározottak szerint – helyreállítani vagy a helyreállítás költségét viselni."

A Kúria ítélete kifejezett a felülvizsgálati kérelemben előterjesztett kérésünk és indokolásunk ellenére nem érintette a jogerős ítéletnek a 8. oldal utolsó két bekezdésében foglalt azon levezetését, mely szerint tudományos módszerekkel nem igazolt, hogy a mobiltelefon-átjátszó állomások az egészségre ártalmas sugárzást bocsátanak ki. A másodfokú bíróság szerint mindaddig, amíg az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzása tudományos módszerekkel nem igazolt, alaptalannak kell tekinteni az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzástól való félelmet. Ezután a másodfokú bíróság indokolásában összemosza az átjátszó állomások egészségre ártalmas sugárzó hatásától való félelmet, a mobil informatikai eszközök használatával, mert szerinte a mobiltelefonálás gyakorlatából és szokásából az következik, hogy az átjátszó állomások sugárzó hatásától sem félnek az emberek és nincs is okuk attól félni. A másodfokú bíróság szerint továbbá, mivel a sugárzástól való félelem kialakulásában döntő szerepe van az átjátszó állomás láthatóságának és a felperesek

egészségét a bázisállomás veszélyezteti, mivel az ott mért sugárzás 15 %-kal nagyobb annál az értéknél, amely egészségügyileg elfogadható. A szakértő az egészségügyileg elfogadható értéknek a 2nV/m értéket tartja, ugyanis az ezt meghaladó terhelésnél már a nem ionizáló sugárzás az agysejtekből kalcium ionokat old ki. E megállapítása tudományosan igazolt (BAWIN ÉS ALDEY 1976, Bise 1978). A szakirodalomban ismeretes, hogy a gyöngye magas frekvenciás elektromos térerősség az agysejtekből kalcium ionokat old ki, ami az idegrendszerre nézve káros. A szakértő azt is kifejti, hogy az általa egészségügyileg elfogadható sugárzási érték alacsonyabb, mint a hatóságilag megállapított határérték.

A szakértő azt is leírja szakvéleményében, hogy a bázisállomások sugárzó hatásának biológiai, egészségügyi következménye azzal függ össze, hogy az elektromágneses terek biológiai hatása azon alapul, hogy időben változó elektromágneses terek minden elektromosan vezető testben, így az emberi testben is áramot indukálnak. Ez a kívülről indukált áram megzavarja a testben már meglévő, az egész szervezet szabályozását irányító bioáramot, amelynek következménye az álmatlanságtól egészen a rák kifejlődéséig terjedhet, a besugárzott személy gyenge pontjától függően.

[REDACTED] szakvéleményében dokumentált és igazolt konkrét eseteket is felhoz a bázisállomások már bizonyított káros hatásaival összefüggésben. Így már több nyilvános jelentés született arról, hogy bizonyos állatok (borjú, csirke) test deformációval születtek különböző leadó tornyok 200 méteres környezetében. A szakvéleményében idézett tanulmányban levezeti egy laboratóriumi kísérlet eredményét, ahol 1500 db elektromágneses nagyfrekvenciás térrel besugárzott tojás 90%-ból deformált testű csirkék keltek ki. Három helyről is közöltek adatokat arról, hogy Bajorországban csonka lábú borjú született, illetve Németországban Morsbachban 2 fejű, 5 lábú borjú. Továbbá Magyarországon, Petneházán 6 lábú borjú született a bázisállomástól 200 méteren belül.

A szakértői véleményből az is kiderül, hogy a biztonsági távolságnak – a jelen perben is hivatkozott védőtávolságként említett mértéknek – sokkal nagyobbak kellene lennie.

Az internet böngészőt használva még több hasonló szakember szakvéleménye olvasható, akik az átjátszó mobiltelefon átjátszó állomások emberi szervezetre gyakorolt káros hatásairól meg vannak győződve, és ezzel kapcsolatos álláspontjukat részletesen kifejtik.

A fentiekkel összefüggésben nem véletlen az sem, hogy felülvizsgálati kérelmünkhöz csatoltunk egy olyan hirdetést, ahol egy vállalkozás elektro szmog méréssel foglalkozva az ingatlanvásárlás előtti elektro szmog mérést és tanácsadást ajánl a vásárlóknak.

Ugyancsak az internetről és különböző sajtótermékekből kinyomtatott nagy számú tiltakozást is csatoltunk a felülvizsgálati kérelemhez, amelyből kitűnik, hogy minden településen, ahol mobilátjátszó állomás telepítését tervezik a mobilszolgáltatók, a helyi lakosok tiltakoznak az ellen, a sugárzás egészségre gyakorolt káros hatásától félve.

Nyilvánvalóan a fenti szempontokat mérlegelte az ENSZ Egészségügyi Világszervezete, a WHO, amely a mobilátjátszó állomások által kibocsátott sugárzást a lehetséges rákkeltő kockázati kategóriába sorolta.

Amennyiben a felperesek ügyében eljáró bíróságok mindhárom szinten figyelembe veszik a felperesek által a per során hangoztatott fenti szempontokat, egészségügyi kockázatot, úgy az Alaptörvény XXI. Cikk rendelkezései alapján eljárva nem jelenthették volna ki azt, hogy

tudományos módszerekkel nem igazolt a mobiltelefon átjátszó állomásoknak az egészségre ártalmas sugárzó hatása és hogy az ettől való félelmet alaptalannak kellene tekinteni, mindaddig, amíg ennek ellenkezőjét nem bizonyítják tudományos módszerekkel.

Az indítványozók álláspontja szerint egy ilyen vitatott, kifejezetten tudományos kérdésben a bíróságok akkor foglalnának el helyes álláspontot az Alaptörvény XXI. Cikk szellemében, ha nem abból indulnak ki, hogy tudományos módszerekkel nem bizonyított az átjátszó állomások káros sugárzó hatása, hanem azt tartanák szem előtt, hogy az nem bizonyított, hogy ez a sugárzás az emberi egészségre nem ártalmas.

Lényegében az eddigi bírói gyakorlat is ezen helyes álláspont szerint járt el, amikor jogosnak és köztudomásúnak tekintette az átjátszó állomások sugárzásától való félelmet és azt mint a mobiltelefon átjátszó állomásokkal érintett ingatlanok forgalmi értékét csökkentő tényezőt vette figyelembe.

Az indítványozók álláspontja szerint a támadott ítéletek a fenti okból is az Alaptörvénybe ütköznek és ez nemcsak a bírói döntést érdemben befolyásoló alapjogsérelem, hanem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is.

V./

Az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdés 2. mondata szerint A rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

A mobilátjátszó állomások által a környező ingatlanokban okozott kár, illetve az ezzel kapcsolatosan okozott szükségtelen zavarás iránt indult perekben a jelen indítvánnyal támadott kúriai ítéletig a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria teljesen egységes gyakorlatot folytatott, amelytől a jelen ügyben a Kúria ítélete eltért több kérdésben, ráadásul úgy, hogy az eltérésnek lényegében indokát sem adta.

Ezt az egységes gyakorlatot foglalta össze 2015. június 8-án kelt határozatában az Alkotmánybíróság III/576/2014 számú határozatának indokolásában.

A Kúria egységes gyakorlata nagyszámú közzétett BH-ban, EBH-ban, és az EBD 2014.P.13. számú Polgári Elvi Döntésben is megtestesült, azonban nagyszámú közzé nem tett eseti döntésben is töretlenül érvényesült. Ez a gyakorlat teljesen független volt attól, hogy az adott esetben 20, 30, vagy 40 méter magas átjátszó toronyra szerelt antennákról, vagy magasabban lévő háztetőkre szerelt 6 méter magas tartókra szerelt antennákról van-e szó. Bár kétségtelen, hogy egy több 10 méter magas tartószerkezeten lévő átjátszó torony esztétikailag zavaróbb és tájidegenebb lehet, a lényeg azonban mindkét esetben az, hogy az átjátszó antennák látványa nem illik a környezetbe és az antennák sugárzó hatásától való félelem, mint az ingatlanforgalom egyik szubjektív tényezője objektívizálódik és ezzel értékcsökkenést okoz a környező ingatlanokban.

A perbeli esetben a Kúria támadott ítélete az alábbi kérdésekben tért el a fenti egységes gyakorlattól, többnyire indokolás nélkül vagy néhány szavas nem helytálló indokolással.

- Ahogy más korábban is kifejtettük egységes volt a bírói gyakorlat az ilyen ügyekben alkalmazandó szakértői módszer tekintetében. Ennek lényege azt volt, hogy az ingatlanforgalmi szakértő egyrészt konkrét összehasonlító adatok alapján megállapította felperesi ingatlanok forgalmi értékét, a mobilátjátszó tornyok létesítésének időpontjában, másrészt felmérte a helyszíni szemle és a szakértői tapasztalatai alapján hogy milyen jellegű és milyen mértékű zavarást valósít meg a konkrét ügyben, a mobilátjátszó állomás. Ezután a mobilátjátszó állomás üzembe helyezése utáni időszakra megvizsgálta, hogy vannak-e olyan konkrét adásvételi szerződések, amelyek olyan ingatlanokra vonatkoznak, amelyek a perbeli mobilátjátszó antenna érintettségi körébe tartoznak, azaz, amely ingatlanokról látható bázisállomás. Az esetek túlnyomó többségében ilyen adásvételi szerződéseket a szakértők nem találtak, egyrészt a csekély érintettségi kör, másrészt éppen a bázisállomások miatt lecsökkent ingatlanforgalom miatt. Erre az esetre minden döntésében a Kúria kimondta, hogy az értékcsökkenés attól függetlenül fennáll, hogy az konkrét összehasonlító adatokkal kimutatható-e. Erre az esetre az ingatlanforgalmi szakértők a felperesi ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenést szakértői becsléssel kellett megállapítaniuk.

Az indítványozók által a jelen ügyben támadott jogerős ítélet és a kúriai ítélet a szükséges indokolás nélkül, sőt megtevesztő indokolással az általános gyakorlattal ellentétes álláspontot fogadtak el, mert az egyébként is már hivatkozott több szempontból aggályos adatokat felhasználó [REDACTED] ingatlanforgalmi szakértő szakvéleményét úgy fogadták el az ítélezés alapjául, hogy a szakértő az értékcsökkenésre vonatkozóan a becslést nem tekintette szakértői módszernek, az értékcsökkenést csak összehasonlító adatokkal tartotta kimutathatónak.

A módszerrel kapcsolatban a Kúria és a jogerős ítélet által hivatkozott [REDACTED] által végzett becslés a felperesek által érzékelt értékcsökkenési érzet meghatározására és nem a tényleges értékcsökkenés megállapítására vonatkozott, bár a szakértő arra sem tudott megfelelő magyarázatot adni, hogy ezt a két fogalmat miért nem tekinti azonosnak miközben az a potenciális ingatlanvásárlók nagy része is ugyanúgy érzékeli az értékcsökkenést okozó zavaró hatásokat mint a felperesek.

Az ügyben eljáró bíróságok, tehát egy olyan szakértői módszert és egy olyan szakértői véleményt fogadtak el az ítélezés alapjául, amelyet minden más hasonló tárgyú ügyben elvetettek.

- Részben a szakértői módszerhez kapcsolódó kérdés, hogy a korábbi döntések egységesek voltak a tekintetben is, hogy a felperesi ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenésnek nem kell adásvételi szerződésben realizálódnia, a károkozás akkor is fennáll, ha az konkrét adásvételi szerződésben nem mutatható ki. A jelen ügyben ettől is eltértek az eljáró bíróságok.
- Minden közétett és közzé nem tett hasonló tárgyú ügyben a jogerős ítéletekben megállapításra került, hogy a mobilátjátszó állomások sugárzó hatásától való félelem köztudomású tény, amelyet az ingatlanforgalmi szakértők is joggal vesznek figyelembe a szakvéleményük kialakításakor.

A jogerős ítélet egy kellően nem megalapozott, teljesen egyoldalú indokolással tér el ettől az általános gyakorlattól, a Kúria ítélete pedig kifejezett felülvizsgálati

kérelmünk ellenére sem foglalkozik ezzel a kérdéssel, annak ellenére, hogy ennek az ügy eldöntése szempontjából nemcsak anyagi jogi, hanem eljárásjogi konzekvenciája is volt, mert a felperesek megfelelő tájékoztatás esetén e köztudomású tényt bizonyítani tudták volna.

- Abban is egységes volt a bírói gyakorlat a perbeli döntésekig, hogy minden egyes ügyet egyéniesítve kell vizsgálni, mind a szükségtelen zavarás megítélése, mind az ingatlanokban bekövetkezett értékcsökkenés kapcsán. Ehhez képest a jelen ügyben keletkezett mindhárom ítélet azzal az indokolással és érthetetlen logikával fogadta el [REDACTED] szakértő szakvéleményét, hogy az általa egyébként be nem azonosítható más helyen lévő mobilátjátszó állomások környezetében vizsgált, a más bázisállomások által érintett vagy nem érintett zavaró hatások ismerete nélkül fennállt adásvételi szerződésekben szereplő adatokból vont le egy olyan következtetést, hogy azoknál értékcsökkenést kimutatni nem tudott és ebből szerinte, valamint a bíróságok szerint is az következik, hogy a perbeli alperesek által működtetett perbeli bázisállomás sem okozhatott értékcsökkenést a felperesi ingatlanokban. Ez így önmagában is egy nyilvánvalóan téves álláspont és ellentétes a korábbi gyakorlattal, de ráadásul nagyvonalúan hagyja figyelmen kívül azt a lényeges körülményt, hogy míg a konkrét perben a felperesi ingatlanoknak a bázisállomáshoz fűződő helyzetét láthatóságát, távolságát, pontosan ismerhette a szakértő, illetve a felek, ugyanakkor az összehasonlításaként vizsgált, állítólag 3000 ingatlannál egyik esetben sem tudta a szakértő, hogy azokból az általa is csak hozzávetőlegesen, pontosan nem ismert helyen lévő bázisállomások által, melyik, milyen zavarásban érintett, azok közül hányból látható és ha igen milyen mértékben a talán - pontosan nem ismert helyen- közelében lévő bázisállomás.

Azt sem tudhatta [REDACTED] szakértő, hogy az alperesek által megadott adatokban háztetőre szerelt antennáról vagy több emeletes épület tetején lévő antennáról, vagy 30-40 méter magas rácsos szerkezetre szerelt antennáról van szó és így azt sem tudhatta, hogy az antennák által érintett ingatlanok 30-40 méteres, vagy esetleg 100-200 méteres vagy esetleg 400-500 méteres körben helyezkednek el. Így a szakértőnek az a hivatkozása, hogy a nagy számok kiegyenlítik egymást, szakértői ismeret hiányában is a hétköznapi ember számára is nyilvánvalóan elfogadhatatlan a szakértő által kimunkált eredmény vonatkozásában.

A fentiekkel szemben az eljárt bíróságok teljesen elvetették részletesen indokolás nélkül a perben készült [REDACTED] féle szakértői véleményt, amely pedig pontosan a hasonló ügyekben kialakult korábbi gyakorlatnak megfelelő módszert alkalmazott a szükségtelen zavarás és az értékcsökkenés megállapítása tekintetében is.

- Az ügyben az alperesek kimentési felelősségét is a korábbi általános gyakorlattal ellentétesen értelmezte és alkalmazta valamennyi bíróság, illetve próbálták a szakértői véleményt valós tartalmával szemben úgy beállítani, mintha az azt támasztaná alá, hogy az alpereseknek objektíve nem volt más lehetőségük az antennák máshol, kevesebb zavarással történő elhelyezésére. A bíróságok egyáltalán nem alkalmazták a 13/2014 számú PED ezzel kapcsolatos megállapításait, amely az alperesek felelősségét az objektívhez közelítő felelősségnek minősítette e tekintetben.
- Ugyancsak a fentiek szerinti értelmezték az eljárt bíróságok a mobilátjátszó antennák tájidegenségére vonatkozó megállapításokat is. Más hasonló, háztetőre szerelt antennák esetében egy kertvárosi környezetben minden esetben a bíróságok

megállapították azok tájidegenségét, a perbeli esetben azonban szintén megfelelő indokok nélkül ezt elvetették.

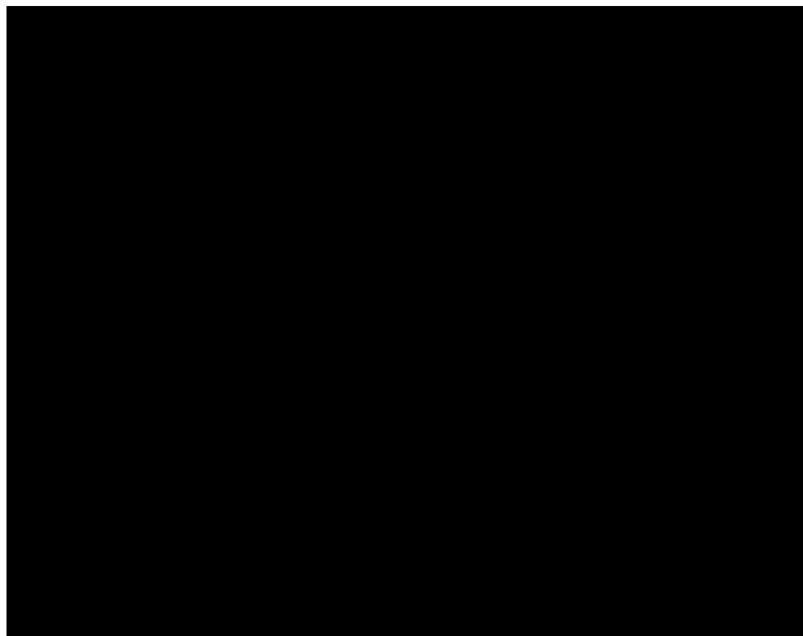
Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria támadott döntése az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdésében írt követelményt sérti, mert a hasonló ügyekben kialakult általános saját gyakorlatától úgy tért el, hogy arra semmilyen indoka nem volt és az eltérést lényegében nem is indokolta és ezzel az alsóbb fokú bíróságok gyakorlatában is zavart kelthet a hasonló ügyek elbírálásánál.

Álláspontunk szerint a fent kifejtettek során eleget tettünk a T. Alkotmánybíróság tájékoztatásában foglaltaknak megjelöltük azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét a vizsgálendő jogszabályi rendelkezéseket és bírói döntéseket, megjelöltük az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit, és részletesen indokoltuk azt, hogy a sérelmezett jogszabályok jogszabályi rendelkezések bírói döntések miatt ellentétesek az Alaptörvény általunk megjelölt rendelkezéseivel és kifejezett kérelmet tartalmaznak az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára vonatkozóan.

Kérjük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a jelen beadványban írt kiegészítésekkel együtt alkotmányjogi panaszunkat fogadja be és érdemben tárgyalja.

Hódmezővásárhely, 2019. szeptember 13.

Tisztelettel

Képviselőnkben: Dr. Kecskés Ákos ügyvéd
6800 Hódmezővásárhely, Deák Ferenc u. 14.
E-mail: ugyved@drkecskesakos.hu
Mobil: 0630/606-8666
KASZ: 36062786